

[Kofod-Svendsen]

vurdering, og den skal Dansk Flygtningehjælp da fortsat være med i.

Hr. Tinning siger, at man kan forestille sig en opdeling i flere forskellige grupper. Ja, man kan jo forestille sig mange ting. Jeg kan kun sige, at jeg har tillid til, at man dér også vil lade tvivlen komme flygtningene til gode. Det gælder ved fastlæggelsen af, hvor der kan være risiko, og dér har vi fået at vide i svarene, at er der den mindste usikkerhed, den mindste risiko, så er det ikke et trygt land.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg går ud fra, at hr. Kofod-Svendsen vil anse det for en fuldt gyldig grund til at give asyl i Danmark, hvis man risikerer forfølgelse i sit eget land af de facto-grundene, dvs. ved nægtelse af militærtjeneste, det, at man er lesbisk eller homoseksuel. Men hvordan vil man sikre, at den enkelte over for et fremmed lands myndighed tør tilstå, at det er den egentlige grund til flygtningesituationen? Det er det, man kunne sikre ved at give lejlighed til at tale med en repræsentant for Højkommissariatet. Men vil man ikke forstå det her, så er det jo nytteløst at fortsætte diskussionen.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

En person, der kommer fra Iran og søger asyl her, får asyl, hvis han opfylder reglerne for enten at være konventionsflygtning eller de facto-flygtning. Han får sin sag behandlet her, uanset om han siger, at han er homoseksuel eller hun siger, at hun er lesbisk, simpelt hen fordi der er risiko for at blive konventionsmæssigt forfulgt i Iran, som vi har sagt det mange gange, og som det står i betænkningen, og som det står i forklaringen til et af ændringsforslagene. Altså bliver ingen afvist til Iran eller til et land, hvorfra den pågældende kan risikere igen at blive sendt til Iran.

Med andre ord er det eksempel, som hr. Bernhard Baunsgaard nævner, klart dækket af det, der er gennemført under behandlingen i retsudvalget. Der sker ingen afvisning af en person, som har de problemer, som hr. Bernhard Baunsgaard nævnte.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hvis det er tilfældet, at man også vil godkende de facto-flygtninge i § 48, hvorfor vil man så ikke skrive det?

Men måtte jeg spørge justitsministeren om den udlægning, som hr. Ole Espersen kommer med: at alle de facto-flygtninge rent faktisk behandles på samme måde som de konventionsflygtninge, der er omtalt i § 48.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det, der sker, når dette lovforslag bliver vedtaget, er jo, at man vender tingene underligt på hovedet, og i afvisningssituationen er det fuldstændig rigtigt, at man ikke går ind i en vurdering af den enkeltes situation, men man vurderer det land, som der muligvis skal ske afvisning til. Det er det, der kommer til at ske. Derfor siger man også: hvis der er lande, hvor der ikke er en faktisk trykkesituation, så vil man ikke afvise dertil.

Trykkesituation har vi så diskuteret op og ned hvad betyder, men det betyder bl.a., at der ikke er nogen iranere, der vil blive sendt tilbage, hvis de personlig risikerer forfølgelse af den ene eller af den anden grund. Så langt så godt.

Så findes der lande, hvorom vi umiddelbart vil sige, at der ikke sker konventionsfølgelse og der heller ikke er risiko for konventionsfølgelse. Grækenland er sådan et land. Jeg tror ikke, hr. Ole Espersen vil sige, at der i Grækenland er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i FN-konventionen. Jeg tror heller ikke, andre vil sige det. Men det er ikke rart at være homoseksuel, hvis man er græker. I Grækenland sker der forfølgelse af homoseksuelle.

Så vil jeg godt spørge: hvad sker der, hvis der kommer én og søger asyl og siger: jamen det er, fordi jeg ikke tør tage tilbage til Grækenland? Jeg synes, at hr. Bernhard Baunsgaard har fuldstændig ret i, at der er grænser for, hvor meget vi kan forvente at folk skal stå og fortælle det danske grænsepolititi. Hvis vedkommende siger: jamen jeg tør ikke tage tilbage til Grækenland, så synes jeg, at enten den faktiske justitsminister eller den forhenværende skal fortælle os, om der i den situa-